

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloquentia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Elysii Campi. Lucianus, in vera historia, l. 2. Αὔτκμοῦν ἡ πόλις. Descriptio
CXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](#)

subleuantes. Ad utrumque latus fluminis oblectamenta illa sunt, de quibus antea dixi; & remissionibus, quietique apta loca. Per media velò tempe Peneus venit, quiete, & leniter fluens, in modum olci, hic ymbra densissimis opacatur: qua ab afflitarum arborum ramis ortæ, maxima diei parte solares radios arcent à flumine, & nauigantibus temperatam frigore nauigationem præbent.

ELYSI CAMPUS.

Lucianus, in vera historia, I.2.

Aύτη μέσην ἡ πόλις.

Descriptio CXXII.

Ipsa autem ciuitas tota aurea, murus vero smaragdo lapide cingitur; porro porte septem sunt omnes ex integro ligno, & a momo. Pavimentum vero ciuitatis, & quæ intra moenia est, terra eburnea; omnium autem Deorum templo berylo lapide constructa sunt, & altaria in eis maxima, uno è simplici lapide amethysto constant: in quibus diis immolant. Circa ciuitatem vero huius desultus vnguento optimo, huiusque latitudo regalium cubitorum centum: altitudo quanta natantibus sufficiat: porro ipsius balnea domus magnæ sunt, vitrea, cinnamomo successæ: atque pro aqua, ros tepidus in pelibus seruatur: ventur autem vestibus purpureis tenuissimis arancarum telis: hi corpora non habent, sed & impalpabiles sunt, & absque carne. Formam autem, & effigiem solam habent, ac ostendunt: incorporei ramea cum sint, stant, mouentur, intelligunt, vocemque emittunt, omninoque videtur eorum anima nuda quædam circumtagari, corporis similitudine circumdata: si quis autem non tetigerit, non crederet, quod videtur non esse corpus. Sunt enim ut ymbrae rectæ, non nigrae: senescit nemo, sed ea etate, qua se cōtulit, permanet. Denique hic haudquaquam est nox, sed dies: neque admodum clara, sed quale crepusculum esse solet, iam Aurora apparente ante orientem solem. Talis lux terram habet, quare & vnu solum anni tempus nouere. Semper enim apud eos ver est, & vnu ventus spirat zephyrus. At locus cunctis quidem floribus, omni-

bus mansuetis plantis, & floribus viret. Quæ illic sunt yncæ, duodecies quotannis ferunt, & singulis mensibus vias reddunt. Mala vero granata, & malos, ceteraque poma terdecies ferre dicebant. Nam mensæ, quia apud eos Minois appellatur, bis ferre fructum: pro frumento vero spicæ, in summicate paratos panes emitunt, vt fungos. Fontes sunt per ciuitatem, aqua quidem quinque, ac sexaginta, & trecenti: mellis vero alijs totidem, vnguenti quintgenti: verum & hi minores sunt: flumina lacis septem, & vni ostio. Convivium vero celebratur extra ciuitatem, in campo, qui Elysius vocatur: etenim pratam est pulcherrimum, & circa illud nemus omni arborum specie constitutum, ymbram discubentibus faciens, stratum autem substerunt e floribus, ministerant autem, ac cuncta afferunt venti, præterquam quod vinum non miscent. Siquidem can non indigent: nam circa convivium arbores sunt vitrea, magnæ, è micante vitro: harum fructus, pocula sunt omni specie operis, & magnitudinis. Vbi autem quis ad convivium accesserit, vnum ex illis, vel duo mensis decerpita apponit: ea confessim vino replentur: profertis vero luscianæ, canoræque volucres ceteræ, flores è proximis pratis ore legentes, cu cantu eos superuolant, & pergunque. Porro vnguentus ad hunc modum: densæ nubes vnguentum combinentes è fontibus, ac flumine, supraque coauitum sparce, sensim experimentibus ventis temuissimum quiddam, velut rōtem distillant, in coena musica, & cantilenis vacant. Canuntur autem imprimis Homer: versus, qui & ipse adebat, & cum illis convivatur, supia Vlyssem discubens: choreæ autem sunt è pueris, & virginibus. Praesunt vero illis, & concinunt: Eunomius Locrus, & Arion Leibius, & Anacreon, & Stesichorus. Nam, & hunc apud eos vidi, iam ipsi Helena reconciliata. Vbi autem hi quieterunt, secundæ choreæ succedunt, e cygnis, philomenis, ac hirundinibus. Postea quam & illæ canere coepirint, iam tota sylva resonat, præsidentibus ventis. Hoc autem maximum ad lætitiam habent, fontes duo sunt circa convivium, unus quidem risus, alter vero voluptatis. Ex horum ambobus, in initio con-

uiij omnes bibunt, deinde re-
liquum læri, ac ri-
dentes exi-
gunt.

Dddd 2 Naga.

Nota.

Hec descriptio, ut appareat, & exquisitus intentus, & elegantiarum delicijs tota affluit: cum eadem conferri poterunt hypotyposes: quas habent Homerus ediff. A. Pindarus Olymp. id. C. Aristophanes Carpax. 154. Sibylla d. 7. C. Virgilius 6. Aeneid. Tibullus: sed Valla locupletior ruenitur. Adde al hoc argumentum Paradiſi terrae descriptionem quam ex P. Richeomio latine feci. Gilberius Cognatus hic affert descriptionem Elyſorum camporum, quam totam inuenit apud Mur. tum.

VILLA IULIANI.

Expressa ex Iuliano Imp.

Σύγκρισις μηχερ, &c.

Descriptio CXXIII.

Pradiolum exiguum quatuor agrorum, quod à Theta mihi datum in Bithynia est, tuæ sapientiae, benevolentiaeque dono: do viius me hercule munus, quam quod opibus celebre, & beatum existimatione, & sermone hominum efficer possit. Verum non usque ad eò iucundum, nec insuauie, si tibi singulis partibus, & circumstantijs illud descriptum eò oculos ponam. Nihil verò obstat, quominus tecum iocemur homine abundantate gratijs, atque eruditione. Dislitum est à mari stadijs non plus viginis, vt neque mercator, neque nauta nugator, aut incuriosus huic loco sit molestus. Neque tamen prorsus Nerci gratijs deſtituitur: fed pīsem ſemper h. bet recentem, & palpitanter. Progressus autem ab ædibus in collēm quendam, eò Proponitidem, insula ſque oculis perlustrare poſſis: iremque yrbeā à ger et. fo. ac ſtrenuo iegē cognominatam. Non alijs, muſcoque inſiſit, neque vbi periculum ſit, ab ecclēis in littus, & arenam, mitibus omnino, fereque non nominatis. Sed in hedera, cepisque, & herba fragrante: ibi amonifissimum eſt, recubante, cum librum impexeris: deinde viſum recriare, atque in naues, & mare, ſumma cum voluptate transmittere. Ea milii adolescenti prorsus tenero habitatio, videbatur iucundissima. Nam & fontibus non

malis prædita eſt, & balneis non ſanctis, hortoque, & arboribus. Posteaquam verò ad virilem, & constantem æratem peruenit, veteris illius confuetudinis viuendi me desiderium cepit, venique ſapè, neque inanis, aut inutilis ille nobis conuentus fuſt.

At ibidem agriculturę meq; paruum quodam monumentum, vinea breuis, que vi- num ſuauiter fragrans, atque dulce gigant; non expectans, donec à tempore Bacchus aliquid accipiat. Videbis gratias, botrus tum in vite, tum ſub torculari preſſus, rosas olet. Muſtum iam in cadiſ contentum ita eſt, quia e nectare hauiſtum ſit, ſi Homero creditus. Qui factum eſt ergo, vt non magna copia ſit eiūſmodi vitium, neque in complura iugera ſint transfuſae? forte quoniam negligentius iuſtitionem curauit; ſed cum ſobrios Bacchus crater mihi ſit & frequentatio nympharum tantum paraui, quantum ad meum, meorumque necessariorum, qui pauci ſunt, vſum pertinet. Nunc verò tibi charum caput do-no, re quidem ipſa paruum, gratum tamen amico ab amico proſectum, domo domum, iuxta ſapienſiſſimum vatem Pindarum. Literas ad lucernam biuile, & tractim ſcripsi: quam obrem, ſi quid peccatum eſt, velim id non ac- curatiū examines, ut Rhetor Rhetorem.

Nota.

Απὸ τῆς θῆς que ſit illa Theta non video. Melius opinor, ſi nihil, ἀτελογοῦτις τῆδε, αὐταμ, quod iſum verbum ſenat, dixerimus. Πίſeſ Neriος χαρτα. Nerci charites ſunt piſces, ut ex eo patet, Χαριτηνοὶ πρόφατοι ἄλι, καὶ ἀταιριοι. τα.

Επάνυμον τολιν τῷ γιγυναις Κασλίως, Antigo- Antigonia niam intelligit, ab Antigono rege conditam, ei. urbi que cognominem que & Nica a poſte dicta eit, ſrabolib. 12. ut ioumatē Antigōs ὁ δούτης Antigō- viay neorēptu. Hac autem Bithynic vicina, in qua hoc radiolum. Oὐδὲ ἀναμίνοντα locus hic erat confuſus, quem germano ſenſu reſtitui: quid enim volebat. Non expectans, donec à tempore Bacchum accipi- at: ſignificat, non eſſe ex viinis aſperis, quia ope- rat tempore condiri, ac miſigari.

Νέκταρος ἀπορρέως Ουρέα πισινοῖς. Allijs Vinū lati- ad illud Odyssee 9. vers. 359. Alla τε δ' αμβροſιης, καὶ νέκταρος έριπα- ηρρέα.

Verum